

Миодраг Новаковић

Ейילו̄ Армагедона*

„Када би свет заиста зависио од слободне воље људи, када би људи првенствено мислили својом главом, када би на свет гледали кроз призму свог здравог разума а не кроз призму своје грамзивости и похлепе, вероватно да би цео свет, укључујући и природу и људе, имао шансу да буде спасен“. То су речи Јохана Хуберса, Холанђанина који је 1992 године уснио сан да је његова земља поплављена и кренуо стопама древног Ноја. Саградио је огромну барку у којој би, у случају најгорег сценарија, могао да потражи спас и за себе и за разне животиње чије фигуре је начинио у природним величинама... Катастрофична Хуберсова визија, подсетила нас је на америчког астронаута Џона Ирвина који је боравио на Месецу и који се шест пута пео на свето брдо Арарат у потрази за Нојевим ковчегом. Ирвину је речено да на свој брод укрца узорке Месеца и да их донесе на Земљу, исто као што је Ноју Бог рекао да на свој брод укрца

узорке свих живих бића на Земљи и да их спасе од Великог потопа. Сетивши се тога Ирвин је схватио да се и он нашао у Нојевој кожи, јер и њему и Ноју је дат сличан задатак. Мора да је та прича тачна, помислио је Ирвин, и одмах почео да трага за Нојевим ковчегом. Никада није ништа нашао, али су после његове смрти, из једног сателита, са велике висине, на падинама светог брда Арарат снимљене контуре неког брода. Прича холанђанина Хуберса подсетила нас је и на библијски Армагедон, као што нас је библијски Армагедон подсетио на актуелну геополитичку ситуацију у савременом свету. Да ли је заиста тачно, како кажу статистички подаци, да само 80 људи на планети располаже истом количином имовине којом располаже и свих других 7,2 милијарде људи?! Онима који располажу толиком имовином мора да много смета свако на планети ко располаже било каквом, па и најмањом, имовином јер свака имовима у

* Армагедон је у НОВОМ ЗАВЕТУ место на коме ће земаљски краљеви под вођством демона водити рат са Божјим силама на крају света.

туђим рукама чини се најбогатијима као да је њима отета из уста. Спремни су да поведу и атомски рат само да би се „неправда“ исправила. Рат, дакле, до уништења свих тих 7,2 милијарде преосталих и безвредних живих душа. Са мртвим душама се не рачуна јер су оне давно препуштене Николају Васиљевичу Гогољу, верницима, теолозима, песницима, занесењацима и фантастама. Али, ни мртве душе, иако без тела, без права гласа и без имовине, како показују најновији резултати квантне физике, нису за потцењивање. Владимир Михаилович Бехтерев (1857–1927) академик, руски неуропатолог, психијатар и психолог, морфолог и физиолог нервног система, објавио је око 60 научних радова: *Основи учења о функцијама мозга, Нервне болести појединачно посматране, Оштите дијагностике болести нервног система...* Бехтерев је, између осталог, у лабораторијским условима, под строгом контролом, обављао научне експерименте са екстрасенсима који су у стању да мислима покрећу материјалне предмете. На основу тога је закључио да су и мисли материјалне природе, али да су оне, једном примљене са стране или аутохтоно произведене и из нечије свести емитоване на отворену дестинацију, у ствари, суштински слободне, независне од сваког тела и неуништиве. И после смрти, дакле, остаје ментална адреса, душа као неуништива информација о човеку, остаје човек који је бесмртан! Само је питање времена и нешто савршенијих технологија од ових које данас имамо, па ће, можда већ у блиској будућности, како каже Библија, живи разговарати са мртвима. „Када се на-

ука, рекао је једном Никола Тесла, буде позабавила нефизикалним појавама, она ће напредавати за десет година као и за све време до тада!“ Физичари кажу да сваки атом памти целу историју Космоса. Још у средњем веку калуђери су започели бесконачне разговоре о томе колико анђела може да стане на врх игле. Чини се да је човек „изум“ у чијим жилама тече крв у којој има гвожђа, бакра, цинка... дакле нашим венама тече електролит за који се најлакше и најбрже везују електромагнетни таласи. Захваљујући томе бежичним путем размењујемо искуство са другим ентитетима, са појединим феноменима и са целим својим космичким окружењем! На тим електромагнетним таласима пливају менталне адресе, душа сваког појединца који је икад постојао. Погледајте филм Цима Цармуша *Само љубавници ојсћају* произведен пре коју годину. Ту се лагано цезира, путује кроз простор и време, а за главне јунаке који носе препотопска имена, Адам и Ева, тек на крају филма сазнајемо да је реч о вампирима! Филм се надовезује на филм Романа Поланског (*Бал вампира*, 1967: **The fearless vampire killers, or Pardon me, but your teeth are in my neck!** “Пардон!” – изговара Ева у завршници филма *Само љубавници ојсћају* заривајући зубе у врат девојке у загрљају свог момка!) Вампири су се и иначе намножили у домаћем и светском филму. И телевизија је одиграла значајну улогу. Масовну хистерију међу децом произвела је ових дана бизарна игра призивања демона позната као „Чарли, Чарли“. Постала је то велика тема на друштвеним мрежама од Велике Британије до САД, Шведске и

Сингапура. Деца укрсте две обичне оловке, испишу на листићима свеске неколико могућих одговора и призивају демона Чарлија. Када се оловке саме помере и покажу на неки од написаних одговора, сви учесници овог необичног ритуала панично се разбеже! Све то може да се види на телевизији. Не појављује се, наравно, само дух Чарли, иако није искључено да се ради и о таквој паранормалној појави, него и пре свега, како би рекао Едгар Морен, дух времена у коме нас је квантна физика сасвим приближила нефизикалним појавама! Можда би ту, у ствари, могла да почне прича о Карлу Густаву Јунгу, о његовом колективно несвесном и синхронизитету. „Деветнаести век је, каже Вернер Хајзенберг, развио један екстремно крут оквир за природне науке који је обликовао не само науку него и опште схватање великих маса људи (...) Овај оквир био је тако узак и крут да је било тешко у њему наћи место за многе концепте нашег језика који је увек припадао својој правој суштини, на пример, концепту свести, људске душе или живота. Свест је, истиче Хајзенберг, могла да буде укључена у ту општу слику само као нека врста огледала материјалног света (...) човек би могао да каже да се најзначајнија промена коју су донели резултати модерне физике, састоји у разграђивању овог крутог оквира концепција 19 века.“ Не треба сметнути с ума да је и сам Никола Тесла припадао науци, култури, па и схватањима овог ригидног филозофског концепта природних наука 19. века. „Никола Тесла је“, каже Др Марк Џ. Сајфер, аутор књиге „биографија једног генија“ „ЧАРОБ-

ЊАК – живот и време Николе Тесле“, као материјалиста одбацивао сваку замисао у вези са екстрасензорном перцепцијом када се говорило о преносу мисли. Веровао је ипак да је могуће читати мисли у нечијем мозгу тако што би се телевизијска опрема повезала са мрежњачом, где се, по његовом мишљењу, одвија когнитивна обрада података. Тај изум, назван „снимач мисли“, послужио је као основа за велики број спектакуларних цртежа Френка Пола, а један од најпознатијих нашао се 1929. на октобарској насловници часописа *Amazing Stories*. На слици су била два човека која су носила кациге за читање мисли.“

Реч је о 20-им годинама двадесетог века, времену револуционарних догађања у сфери модерних технологија када Теслини изуми високофреквентних струја, радија, радара, икс зрака и др. у свести једног екстрасенса, какав је био Тесла, неминовно интерферирају са доприносима других водећих научника, иноватора и проналазача: Макс Планк објављује своју теорију кванта, убрзано се припрема изум телевизије – догађају се у том бурном процесу невероватни синхронизитети – Године 1907, руски техничар Борис Росинг и енглески инжењер А. А. Кембел-Свинтон, не знајући један за другог, истовремено су произвели цев за кондензацију светлости у телевизијској камери! – Све то мора да је имало неког одраза на свест Николе Тесле који је, по свему судећи, такође био екстрасенс. Али, под плаштом још увек владајуће ригидне концепције природних наука 19. века Тесла је морао да води рачуна о питању да ли је и он део владајућег научног естебли-

шмента или није, исто као што је Карл Густав Јунг, као екстрасенс, морао кад-тад да дође у сукоб са антропоцентричним поставкама Сигмунда Фројда.

Када је Тесла дао изјаву о науци која би требало да се позабави „нефизикалним“ појавама? У књизи Велимира Абрамовића „Психичке силе и спиритизам“ (Београд, 1988.) цитира се текст који је Тесла објавио у *Electrical Experimenter*, New York, 1919. године. „Био сам скептичан према причама спиритуалиста, каже Тесла, иако сам и сам имао одређених необичних искустава. Али, у једном друштву озбиљних научника где се о томе расправљало, чуо сам и аргументе Вилијама Крукса, човека од части, којима сам подлегао. Најзад, Крукс је био тај чије ме је откриће радијантне материје још као гимназијалца подстакло да размишљам о свом позиву изумитеља.“ У књизи се даље износи добро познат податак да је Тесла 1892/93 године био у Лондону и одржао своје чувено предавање „Светлост и други високофреквентни феномени“ пред аудиторијумом Краљевског друштва чији је Крукс био истакнути члан. Тако су се два научника упознала, зближила и годинама водила преписку. Кад је Теслина мајка Ђука, умрла, имао је паранормално предсказање тог догађаја, о чему је одмах обавестио Крукса...”

Колико анђела може да стане на врх игле?

Долазећи из куће православног српског свештеника Милутина, живећи и сам и у Америци и у Европи скромно као калуђер, Никола Тесла је успео да „врх од игле“ замени врхом радио-антене! Сада питање гласи: Колико радио/тв емисија може да стане на

врх једне радио-антене? Врховни суд САД, 1943. године, у спору око ауторства над изумом радија, пресудио је да је Никола Тесла, а не неко други, отац радија! Живео је у бурним временима Првог и Другог светског рата и у времену револуционарних промена до којих је дошло у науци и, посебно, у новим комуникационим технологијама. И сам је, као отац радија, радара и других капиталних изума, томе знатно допринео. Теслине високофреквентне струје навеле су нас да размишљамо о оностраном, о бежичним-ванчулним комуникацијама, о комуникацијама на даљину и онтологији радија и мобилног телефона као што је његово обртно магнетно поље, које му се указало у свести давне 1882 године у будимпештанском Градском парку, опет у складу са Јунговим синхронизитетом, коинцидирало са временом када у Паризу надреалисти покрећу часопис „Магнетна поља“. Да, којим случајем, није на тај надреалан начин, још у најранијем детињству, у свести доводио у везу удаљене појмове и феномене, Тесла вероватно не би био у стању да оствари све што је замислио. Ношен крилима неког посебног песничког надахнућа у тренутку када му се у свести указала прецизна визија обртног магнетног поља, рецитовао је свом мађарском пријатељу Сигетију на немачком језику Гетеове стихове из *Фауст*. „Надреализам ми је, каже славни шпански филмски редитељ Луис Буњуел, открио да живот има један морални смисао кога човек не може да се ослободи. Помоћу њега сам открио први пут да човек није слободан. Ја сам, констатује Буњуел, веровао у тоталну човекову слободу, али сам у над-

реализму видео да постоји једна дисциплина за коју мора да се иде.“

Свети Сава је отац најдубље духовне комуникације у бићу српског народа, Вук Стефановић Караџић је отац језичке, а Никола Тесла је отац бeжичне комуникације. Шта повезује ове великане? Поред осталог ту је и питање синхронитетa који се испољио и у простору и у времену: 1198. године Свети Сава заједно са својим оцем Св. Симеоном Мироточивим гради на Атосу тада напуштен и запустели манастир Хиландар и у њему цркву која симболично представља Нојев ковчег. 1898. године Никола Тесла на Медисон Сквер Гардену у Њујорку демонстрира свој бродич заснован на принципу теледиригованог управљања, изум по коме се и данас гради и са њим управља радио-таласима са Земље, сваки космички брод. 1998. године, када сам у Радио Београду покренуо иницијативу да се на Ваведење, 3-4 децембра, слава манастира Хиландара и прослава 800 година постојања тог манастира обележи специјалним радио-програмом „Хиландарско планетарно бдење“ којим би се повезали и Хиландар и Радио Београд, уплео се у причу и радијски пројекат „Теслино планетарно посело“ чију сам реализацију заједно са бројним сарадницима, започео 2. јуна 1992. године, на стогодишњицу боравка Николе Тесле у Београду, када је помен Николи Тесли, први пут у Теслином старом завичају, у Саборној цркви, одржао Њ. С. Патријарх Српски, Господин Павле; када је биста Николе Тесле, рад београдске вајарке Дринке Радовановић, свечано постављена у просторије Радио Београда са циљем да Никола Тесла, на

тај симболичан начин, као отац радија, нађе своје место и у свим другим радио-станицама света и на тај начин да се започне изградња „Џиновског мозга планете“ о коме је маштао Тесла; када смо акцијом „Теслиног планетарног посела“ бисту Николе Тесле, у сарадњи са Радио Новим Садом и „Тесла фестом“ (12. октобра 1999), свечано поставили у Радио Новом Саду; у сарадњи са Мађарским радијем (17. маја 2002) и Чешким радијем (10. јула 2003) у просторије тих радио-станица – организовано је умрежавање свих радио-станица – учесница „Теслиног планетарног посела“ и свечано је у просторије тих националних радио-станица земаља у којима је Тесла живео и стварао, унета биста Николе Тесле – оца радија. Сада се све то прелило у велики духовни и медијски догађај „Хиландарско планетарно бдење“ (3-4 децембра 1998), када је први пут у историји Радио Београда и у историји манастира Хиландара, Теслин изум радија повезао и саму зграду Радио Београда са Хиландаром, Патријарх Српски, Њ. С. Господин Павле, и у овој свечаној прилици која је у листу „Политика“ означена као „културни догађај сезоне“, упутио је поруку свим поштоваоцима Хиландара у земљи и у свету, а звук хиландарских манастирских звона одјекнуо је ношен таласима Радио Београда, широм Земаљског шара. Нашли смо се тада медијски, захваљујући Николи Тесли, истовремено и у локалном и у реалном (глобалном) времену, али и, захваљујући Светом Сави и Манастиру Хиландару, и у литургијском свремену. У жеку ових светих збивања догодио ми се један необичан поглед на зграду Радио Бео-

града. Та зграда одавно је саграђена у облику брода као занатски дом београдских тесара и зидара, мајстора и занатлија, али између улица које су непрекидно мењале имена. Тада је зграда Радио Београда у мојој визији, као брод, запловила на Теслиним радио-таласима између улица Светогорске и Хиландарске. Налазимо се, значи, вековима као Хиландар на окамењеном броду на Атосу и пловимо према Србији. Прва држава на коју, после Грчке, наилазимо је Македонија, као што се испред Радио Београда већ одавно простире улица Македонска! Све је ту, цео један геокосмички вешто осмишљен простор и цео један нови поглед на свет. Све што се, вековима скривено, догађало у Јунговом колективно несвесном сада је неким светосавским чудом одједном испливало на површину и прешло у колективно свесно! Догодио се у исти час и један троструки синхронизитет када су се спојила сва три брода: и светосавски Хиландар на Атосу и Теслин теледириговани бродић у Њујорку и зграда Радио Београда у Београду и све је то било кодирано, све је носило печат 98. године!

Тесла је рођен 1856. године, кад и оснивач модерне психоанализе Сигмунд Фројд који је тесно сарађивао са Карлом Густавом Јунгом, који је и сам био екстрасенс. Јунг је, дефинишући феномене колективно несвесног и синхронизитета, саопштава психолог Георгије Вулетић, изучавао феномен апсолутног знања, спознавање које није посредовано чулним органима и које одликује синхронизитетски феномен, које лежи у самој његовој бити. Поред тог холистичког, *totum pro*

parte, спознавања, ту је и питање психофизичког паралелизма, односно сумња у данас преовлађујуће мишљење да је свест, као и психички процеси, само последица рада централног нервног система. Занимљиво је да Јунгово размишљање о синхронизитету доводи до приписивања покретном телу извесно психоидно својство, које као простор, време и каузалност обликује критеријум његовог понашања. „Ми, сматра Јунг, морамо у потпуности одустати од замисли да је психичко биће некако повезано са мозгом и присетити се, уместо тога, „смишеног“ и „интелигентног“ понашања нижих организама који мозак немају. Наиме, под овај појам напосто потпадају сви „стваралачки“ чиновници, априористичке датости, као нпр. својства целих бројева, дисконтинуитети модерне физике... У ствари, закључује Јунг, склон сам претпоставци да је синхронизитет у ужем смислу само посебан случај *ојшијег безузрочног њорешка*.“

Веровали или не, пише Стефан Вукашин у листу „Политика“ 9. јуна 2007. године, чак и обична мува зна шта хоће. Тај малени инсект може једноставно да промени смер летења, а да на тако нешто не буде присиљен. То саопштавају истраживачи предвођени неуробиологом Бјерном Брембсом са Слободног универзитета у Берлину, који су желели да докажу постојање избора и да је то једна од темељних улога мозга. Међутим, Космос – религиозни људи би рекли Бог – мисли и на муву и на пчелу и на сва жива бића која немају мозга, исто као што мисли и на душе које су остале и без мозга и без тела.

„Пошто је Макс Планк представио научном свету своје једначине квантне физике, почетком 20. века, пише у својој књизи „Божански матрикс“ Грег Брејден, развијене су многе теорије и спроведени бројни експерименти који су прецизно потврдили његове претпоставке. На најситнијим нивоима универзума, атоми и субатомске честице (и на удаљеностима космичких размера –делови холографски пресеченог фотона чија једна половина путује у правцу једне, а друга у правцу супротно позициониране галаксије, понашају се као да су повезани! Пр. МН) Проблем је у томе што научници не знају како да објасне понашање које уочавају код тих сићушних честица, (понашање које Алберт Ајнштајн назива „сабласна веза“ пр. М.Н.), а ни то да ли такво понашање има каквог значаја за ширу стварност нашег свакодневног живота. Али, ако има, тада њихова открића сугеришу да би невероватне технологије какве смо до сада могли да видимо само у научно-фантастичним филмовима ускоро могле да постану наша стварност!“

Човечанство, као своју претходницу и извидницу, у Космос није послало ни књигу ни позориште, али Теслин радио-талас и филмску камеру јесте. Први пут у историји света људско око је захваљујући оку филмске камере, угледало и једним погледом обухватило целу Земљину куглу. Тачка из које је Земљина кугла снимљена, међутим, ни просторно ни временски не одговара ни једној тачки на самој Земљиној кугли. То значи да је камера, као и Теслин радио-талас, трансцендирала у један други простор и у неко друго време, а то значи да у биосоп не

идемо зато да бисмо тамо гледали живе слике, него зато да бисмо видели свет виђен очима анђела, из трансценденције! Онако како је то у свом филму *Небо над Берлином* приказао Вим Вендерс. Тада је Вендерс приметио: „У почетку сам мислио да ће ми бити најтеже како да на филму представим анђеле. Тек касније сам схватио да је много теже приказати свет виђен очима анђела!“

Кинематографија, која је и сама настала као спој низа техничких изума, перманентно настоји да користи најсавршенију технолошку базу. Она мора да се, како истиче амерички филмски редитељ Томас Пол Андерсон („МАСТЕР“ – „Фест“ 2013), развија у складу са најновијим сазнањима у науци и техници! Тако је и дошло до неминовности да епоху немог филма замени епоха звучног филма. То се догодило 1926/7. године, када се приступило реализацији првог звучног филма *Певач цеза*, са Ал Џолсоном у главној улози. У то време Никола Тесла увелико у Ворденклифу на Лонг Ајланду усавршава технологију радија, гради „Светску радио-станицу“ а с друге стране, кубури са финансијама. Али, у то време класични холивудски филмски студији који још нису били опремљени одговарајућом аудио техником хитају да се из епохе немог пређе у епоху звучног филма. Започет у холивудским филмским студијама филм *Певач цеза* је финализован у радио-компанији РКО. Прелазак из филмског у студио радија означио је фундаменталну промену! Ту се, у ствари, није радило само о аудио техници која је филмској индустрији помогла да се филмска трака споји са тоном, него и

о преласку феномена филма из фазе **пројектовања** филмске траке на екран на фазу **емитовања** филма преко антене на отворену дестинацију! Филмска технологија помешана је битно са Теслином радио-технологијом. Та нова технологија значила је и прелазак на неку нову идеологију. Није могуће мењати технологије а истовремено не водити рачуна о томе какав утицај на идеју филма може да остави та промена. Слика везана уз звук са дотадашњег класичног кинематографског прешла је у Теслин код. То се, по Јунговом синхронизитету, догодило у тренутку када је настајала телевизијска емисиона техника у целости заснована на електроници. И филмски и телевизијски и радио програм сада се емитују на отворену дестинацију, у чему се састоји суштина Теслине бежичне комуникације. Човек, међутим, нема способност да у свести тачно лоцира место са кога се програм емитује. Отуда прво питање у комуникацији мобилним телефонима гласи: „Где си?“ – Принуђени смо, у ствари, да глас саговорника у свести „преведемо“ из неодређеног, трансцендентног, у одређено, иманентно стање. И у случају да нам се саговорник јавља са Марса његов глас је у свести лоциран као да се налазимо у истом временско-просторном континууму и слободно можемо да наставимо то међупланетарно ћаскање. Али, шта ако нам се из дубина неке сабласне субатомске зоне, са бесконачно удаљене дестинације, са своје менталне адресе, из голе информације о свом некадашњем физикалном постојању, јавља неки давно ишчезли и заборављени ентитет, као, на пример, демон Чарли? Таква могућност се от-

ворила, што је у биоскопу незамисливо, када је кинематографија, из некадашњих филмских студија претрчала у оближњи Теслин изум радија! Догодило се, у ствари, да је модификована филмска слика у модификованом изуму радија (радио се тих дана, следећи феномен Јунговог синхронизитета, трансформише у телевизију), добила фреквенцију, вибрацију и енергију душе, када је у филму *Певач цеза* запевала колико је грло носи гласом Ал Џолсона. Тада је, у ствари, једна револуционарна иновација променила идентитет медија. Настала је телевизија или кинематографија која се неповратно нашла у Теслином коду – за Теслин код је карактеристично да се електромагнетни таласи емитују на отворену дестинацију. Пред кинематографијом, пред радијем и пред телевизијом, дакле, отворио се мистериозни квантни свет Макса Планка, квантних физичара Дејвида Бома и неурофизиолога Карла Прибрама „који указују?“, како истиче Др Дејан Раковић, „да би Универзум могао бити џиновски квантни холограм, једна врста конструкта креираног бар делимично опсервацијом људског ума на граници субјекат/објекат – релативизујући питање да ли објективна стварност постоји или стално флукутира између имплицитног и експлицитног поретка?“ То су и питања пред којима је застала кинематографија прелазећи на Теслин код, а то значи са фазе **пројектовања** филмске слике на екран, на фазу **емитовања** електромагнетног сигнала на отворену дестинацију.

Теолозима је од праискона Бог створитељ и сведржалац, а за присталице квантне космологије, на пример,

Бог је само „финални посматрач“. Он, кажу, нема прошлост, ни будућност, он је садашњост. С друге стране познато нам је да се све што се догађа у конкретним медијима (радио, филм, телевизија, мобилни телефон, Интернет, гајгеров бројач...) који до наших чула допремају повратну информацију из простора и времена у које су лансирани, догађа у садашњости. Тако је, коначно, дошло до плодног сусрета науке и вере, физике и метафизике, човека као смртног тела и информације о човеку/човекове бесмртне душе! У почетку, међутим, би реч!

Ана Радин у својој антрополошкој студији „Мотив вампира у миту и књижевности“ („Просвета“, 1996.) каже: „Приче о вампиру веома су старе и иду у ред давних митских прича о настанку света, познатих као космогонијски митови... оне увек почињу од слике великог Хаоса као прапочетне твари и од сукоба великих божанстава, зачетника света, у тренутку кад једно божанство надвлада сва друга, и као Бог-створитељ, преуреди Хаос у Космос, а остатак затвори у урну (ћуп или ковчег) и смести га у доњи свет, индиректно почињу и приче о вампиру. Оне се поклапају са историјом демона: од призора силаска архидемона у подземно царство до хијерархизовања и функционалног хипостазирања нижих демонских бића... Стварање Космоса из Хаоса врхунски је културни чин. Самим тим, све што је њиме захваћено постаје културна категорија. Историја културе могла би се представити као континуирани низ у коме се основне категорије не одбацују када се тип културе промени већ се преузимају и прилагођавају новим потребама... Не-

ма никакве сумње да се и вампир у овом контексту може одредити као културна категорија којој је њено порекло у старини наметнуло многе сеобе кроз различите типове културе и у свима јој сачувало одлике фантастичног и ирационалног.“

Према схватању словенског ведизма Универзум се састоји од три света који се међусобно прожимају. Та три света јесу Јав, Нав и Прав, односно: појавни свет, духовни свет и космички закон.

Овде се ради о разним нивоима реалности, па тако Јав представља материјалну раван, Нав свет духовних ентитета (мртвих предака и богова), као и саму нематеријалну реалност, односно астралну сферу, док је Прав, по схватању Старих Словена, идеалан план Универзума оличен у распореду планета и сазвежђа. Универзум је, такође, и нацрт једног животног пута који сваки човек треба да прати, да се креће стазом Праве.

Но, ако од свих тих светова Јав представља материјалну раван, онда је то она раван коју можемо чулно да спознамо. Али, постоје у Универзуму и феномени које није могуће чулно спознати.. Моћ чула ограничена је дијапазоном фреквенција које су нам доступне. Пси имају далеко већи дијапазон спознаје звука и мириса, као што орао, кобац или кондор могу много боље од других бића да виде предмете са великих висина, а слепи мишеви се у мраку оријентишу захваљујући ултра-таласима. Али, све те могућности чулног примања светлосних, мирисних или звучних и ултра звучних сигнала су ограничене и крећу се у границама оног света Словенског ве-

дизма које чине свет Јав, односно свет који представља материјалну раван.

Изван домаћаја чулно обележених феномена, према Словенском Ведизму, почиње свет Нав, свет духовних ентитета (свет мртвих предака и богова) који је безчулан, односно који је изван домаћаја чула.

Уочивши да се различитим људима на различитим местима истовремено догађају исте ствари, швајцарски лекар, неуролог и психоаналитичар Карл Густав Јунг, који је био посебно обдарен моћима екстрасенса, 1929. године је изјавио: „Пошто сам видео много примера ове врсте где су људи који нису били директно укључени, додирнути, измислио сам реч *синхронизишеи*, као термин за феномен да се ствари дешавају у истом временском тренутку као израз истог временског садржаја.“

Значајна је Јунгова констатација о синхронизитету који је не само планетарних него и космичких размера. Јунг каже: „Све има жиг ове године. И деца рођена у овој години биће препознатљива као део великог процеса и обележена посебним условима.“

Један од три света који се међусобно прожимају, поред светова Јав (појавни свет) и Нав (духовни свет) јесте и свет Прав (космички закон), а то је план Универзума оличен у распореду планета и сазвезђа!

Какав жиг, по коме препознајемо своју савременост, носе данашње генерације? Да ли је то печат ванземаљаца са мултиекрана, вампира, корисника

мобилних телефона, парадоксалних другара са Фејсбука и других електронских друштвених мрежа, виртуелних догађаја или блиских сусрета са оностраним, са вампирима – са бесмртним човеком?

У судару рационалног материјалистичког Запада и ирационалног трансценденталног Истока приближили смо се, у ствари, Армагедону – месту које се помиње у Новом завету на коме ће земаљски краљеви под вођством демона водити рат са Божјим силама на крају света.

У том рату, у ствари, судариће се два противстава:

– „Живот није забава!“ – каже Патријарх Српски Господин Павле.

– „Озбиљност и забава међусобно се не искључују, већ су комплементарне!“ – каже истакнути дански физичар и нобеловац Нилс Бор.

И Армагедон је, значи, са становишта еминентних физичара, забава.

„Све је релативно!“ каже Алберт Ајнштајн.

* * *

Ако је све, напред речено, тачно, (а то је познато једино Оцу нашем на небесима, ма у којој димензији се та небеса налазила) онда ће и предстојећа АПОКАЛИПСА (чији се предзнаци налазе свуда око нас) трансцендирати у сферу вечних субатомских ентитета – тако да немамо разлога за било какву забринутост.